

at jeg svarer et Par Ord paa de haarde Bemærkninger, der igaar bleve rettede mod mig af den ærede Rigsdagsmand, for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning). Det ærede Medlem bebrejdede mig, at naar jeg udtalte Tillid til Regjeringen, da stode de Bemærkninger, de Spørgsmaal, jeg fremkom med, efter hans Mening slet ikke i Samklang med Udtrykket af Tillid. Men det ærede Medlem har taget feil, jeg har aldeles ikke brugt Ordet Tillid; jeg har sagt, at jeg antog, at Fleertallet af den ærede Forsamling tilligemed mig ikke var fjendtlig findet imod Regjeringen, og Enhver vil dog indrømme, at man kan være „ikke fjendtlig findet“, uden, at der derfor bliver Spørgsmaal om Tillid eller Ikke-Tillid. Det ærede Medlem veed, at Tillid er en Plante af langsom Væxt, heller ikke her i Landet har den glædet sig ved at trives meget frodig, og naar den uvertiliden har skudt friske Skud, ere de ofte atter frosne bort. Det ærede Medlem meente, at det var meget uheldigt, at jeg havde gjort de Spørgsmaal, som jeg fremkom med, eller, rettere sagt, henvendte til Regjeringen, om den vilde give os de Oplysninger, vi kunde vente at faae. Men hvorfor skulde det være uheldigt? Mener det ærede Medlem, at de forventede internationale Forhandlinger skulde blive skæbde, om man her udtalte sig derom? Mener han, at det er bedre, at vi faae vore Efterretninger igjennem blaae Bøger, hvoraf vi allerede have faaet een thy og til næste Februar kunne vente en dito? Mener det ærede Medlem, at de Efterretninger, vi her havde faaet af vor Regjering, hvis den fandt det rigtigt at meddele os saadanne, hellere maatte komme fra Berlin eller forskjellige andre Steder, hvorfra de udstrømme i rig Mængde og ikke altid sandsfærdige? Er der noget Uheldigt eller Urimeligt i, at vi, som sidde her, isærd med at acceptere en Bæyel med Summen in blanco, spørge den, der skal udfylde Summen: hvad er din Mening om, hvorledes den vil blive? Tidligere have vi omtrentlig vidst, hvad Bælsb vi skulde udrede; men det ere vi ikke mere istand til endogfaa kun at kunne gjætte os til;

thi der er foresalbet Begivenheder i Bøbet af indværende Aar, som gjøre det høist tvivlsomt, hvorledes denne § 6, dette Tilfagn, denne Bæyel vil komme til at stille sig i det kommende Aar. Jeg kan ikke troe Andet, end at Regjeringen maatte vinde ved at give os saadanne Meddelelser og Oplysninger om vor Tilstand, der kunde tjene til, at vi faae Sagen noget klarere, end vi nu gjøre. Man misforstaa ikke hvad jeg har sagt, som om jeg skulde være saa urimelig at sige: ingen Indrømmelser, hellere Krig. Jeg håder Krig, jeg kjender alle de Glendigheder, der følge deraf, jeg veed ligesaa godt, hvad vor Ret er, som at vi ikke ere istand til at gennemføre, hvad vor Ret til siger. Allsaa, vi maae, fordi vi ere svage, finde os i at give efter; men jeg paaftaaer, at netop fordi vi ere smaa og svage, skulde vi tage vor Beslutning og paa engang gjøre alle de Indrømmelser, som ere mulige at gjøre, vel vidende, at ikke alene de, men langt flere ville blive forlangte af os, og naar vi have sagt: Saavidt ville vi gaae, men heller ikke videre, thi saa ophøre vi at eksistere som Folk, maa man tage, hvad Følgen deraf vil blive. Jeg har ikke den mindste Tro til, at vi, netop fordi vi ere en lille ubetydelig og svag Stat og staae ligeoverfor en betydelig, mægtig og troløs Fjende, skulde kunne sætte det igjennem, som vi gjerne vilde; men lad os være enige om, at vi ikke ere istand til ved nogen Diplomatisering, ved nogen Depesche- eller ved nogen som helst Udenrigsministeriums-Dirksomhed at udrette det Mindste i den Retning.

Rettelser

i Kirke- og Underviisningsministerens Foredrag:

Nr. 24, Sp. 361, Lin. 17—19 f. o.: „og dette er en Foranstaltning, jeg ogsaa for mit Vedkommende maa ansee for aldeles nødvendig“ læs: „en Overenskomst maa ogsaa jeg for mit Vedkommende ansee for aldeles nødvendig.“